

Maria Nørmølles tale ved Kommunernes Landsforenings Ungetræf

Taler

Maria Nørmølle
Forfatter

Dato

1. juni 2026

Sted

Odeon, Odense

1 Det er 2018. Jeg står i venteværelset. Det er stort, men bemærkelsesværdigt tomt. Skranken foran mig er også tom, men ved siden af mig er der et skilt: ”træk et nummer”, så det gør jeg.

5 Jeg sætter mig og venter.

10 minutter går, så 20, så 30.

Jeg mærker knuden i maven og usikkerheden vokser i mig.

10

Efter en halv time, tager jeg mod til mig og går op til skranken igen.

Endelig kommer en kvinde ud, som siger, min sagsbehandler er syg i dag.

15 Så må jeg vente på et nyt brev i e-Boks, som om et par uger hensynsløst kræver min tilstedeværelse uden mulighed for forhandling. Sagsbehandleren må blive udeblive, men jeg må ikke, så vil min ydelse blive sanktioneret, og min økonomi vil smuldre.

20 Jeg oplevede gang på gang, at de blev sygemeldt.

Jeg oplevede at blive mødt af nuancerede kompetente mennesker, som ville mig det bedste, men af et rigidt system, som var sort og hvidt.

25 Systemet de navigerede i, var hensynsløst for alle parter.

Nye reformer, flere regler, mere papirarbejde, som hindrede både dem og mig, og som låste os fast.

30

De sad overfor mennesker med enorm brug for hjælp, men kunne intet gøre.

For eksempel arbejdede jeg i en periode som frivillig i Kirkens Korshær, her mødte folk som fik mig ud af mit hoved og ind i en meningsfuld sammenhæng.

35

Men hvis jeg arbejdede der mere end 2 timer om ugen, ville jeg blive erklæret rask, og klar til praktik, som skulle teste mine yderste grænser.

Det var enten 2 timer om ugen eller 20.

40

Jeg blev altid mødt med medmenneskelighed, tilstedeværelse og forståelse af mine sagsbehandlere.

De tog hånd om mig. De arbejdede rundt om systemet sammen med mig.

45

En sagsbehandler sagde: ”Jeg har en smutvej.”

Og så var vi på samme banehalvdel.

50

Men for systemet var jeg enten syg eller rask.

Forestil dig du har brækket benet, og genoptræningen er en løbetur.

Ingen gibs, ingen fysioterapeut, ingen gåture rundt om sengen.

55

Det medførte en magtesløshed - en følelse af at lige meget hvad jeg gjorde, ville det ikke gøre en forskel.

60

At lige meget hvor meget mine sagsbehandlere snoede sig om systemet og kæmpede med mig, var det en kamp, vi ikke kunne vinde.

Men hold kæft, hvor vi kæmpede.

65

Jeg fik lov til at tage min HF med enkeltfag, mens jeg var på ydelse - på grund af en sagsbehandler, som strakte sig for at nå mig.

Hun satte mine enkeltfag ind som min aktivitet i stedet for et praktikforløb,

selvom det nok ikke var helt efter bogen.

70

Hvis jeg ikke havde fået muligheden for at tage min HF på den måde, ville jeg ikke stå så stærkt, som jeg gør i dag.

I februar sidste år, var sidste gang jeg var i kontakt med kommunen.

75

Efter endnu et sygdomsforløb, blev jeg igen fanget i det system, som ikke var gearet til mellemvejen, for jeg var syg, og i systemets øjne derfor komplet invalid.

80 Men jeg havde taget min HF. Jeg vidste, jeg kunne mere. Og det blev springbrættet til min nuværende uddannelse.

I dag læser jeg folkesundhed på uni, og kæmper for mig selv.

85 Nogle gange er jeg tæt på at give op, for det er hårdt at kæmpe alene, når man er syg.

Jeg har nedture, hvor alt føles umuligt og der kan gå flere uger, hvor jeg ikke kommer til min undervisning.

90

Men jeg kæmper mig altid op.

For jeg skal aldrig stå på kommunen igen og se på et skilt, hvor der står: ”træk et nummer”.

95

Kilde

Manuskript modtaget af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

Kildetype

Digitalt manuskript

100

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/maria-normolles-tale-ved-kommunernes-landsforenings-ungetraef>

105